

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorske
ulice št. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Šeststopenjska polit-
vstva 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatelj
na dom velja mo-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

Štev. 50.

V Ljubljani v torek, 3. marcija 1885.

Tečaj II.

Budgetna debata v državnem zboru.

Z Dunaja, 1. marcija.

Ne le posamezniki, tudi velike politične stranke imajo svoje muhe, katerim je čisto-krat težko, najti razloge in nagibe. Tako smo se večkrat uže trudili, da bi rešili uganko, zakaj združena levica, kateri se vender ne dá odrekati niti strokovnjaškega znanja, niti govorniškega talenta, baš budgetna debata redno otvori s svojim najnesrečnejšim govornikom, s štajerskim „filozofom“ Carnerijem. Tudi letos cenjena opozicija ni opustila te nam vsaj nerazumljive razvade. Pomladansko solnce obsevalo je z gorkimi žarki široki dunajski „Ring“ ter pozlačevalo klasične stebre na osrednji državne zbornice, notri pa v dvorani se je potil in rotil mali zastopnik štajerskega velikega posestnika, da bi z naj-črnejšimi barvami naslikal slabo gospodarstvo Taaffejevega kabineta, in kruto preganje, pod katerim v sedanji dobi zdihuje avstrijsko nemštvo. Carneri je pravi „Höllensbreughel“ v našem parlamentu, tedaj nismo razvajeni po izbirlčnosti njegovi. Ali siromak je bil očitvidno v težavnem položaji. Ker drugače ne more biti interesanten, ker ima v svojem instrumentu le jedno samo melodijo, s katero je politični svet tekotom zadnjega šestletja dolgočasil, Bog zna pri kolikih prilikah, napenja svoj tenek glasek ter mu izvabi vedno višje, vedno bolj kričeče zvoke. Pretira uže običajno; toda letos je samega sebe prekosil s svojimi karikaturami, katere so na desnici vzbujale le veselost in odkrito milo- vanje.

Kajti kako rabsodbo more v Carnerijevem govoru izreči trezno misleč opazovalec! Do- bro znamo, da vsaki opoziciji ugajajo sočnati izrazi, da ne štedi z dokazi svoje nezado- voljnosti, da ne polaga svojih besed na apo- tekarsko tehtnico. Ali če se strasti zaslepljen

strankarsk politik tako daleč spozabi, da celo položaj južnoštajerskih Nemcev smatra kot neznosen jarem, kot znamenje silovitega pri- tiska, ako izvoljenec najkonservativnejše vo- lilne skupine lastno svojo domovino, cesarstvo avstrijsko v jedno vrsto stavi z razpadajočo, strohnelo Turčijo ter znane defraudacije v nekaterih kreditnih zavodih na račun piše se- danjemu ministerstvu — potem se niti ozirati ni več na tako prazno govoričenje, potem le nemo milovanje možu in stranki njegovi! Svoji usodi se sicer Jarnej Car- neri ne bode odtegnil; še nam je v živem spominu, kako je Hausner pred leti v bud- getni debati z neusmiljenim sarkazmom kosti prerahljal „veroneškemu sinu“. Letos sicer se zgovorni poljski poslanec baje ne bode ude- ležil generalne debate, ali med Carnerijevim govorom videli smo finančnega ministra jako marljivo delati opazke, in mi vsaj ne bi ho- teli biti na Carnerijevem mestu, kodar bode Dunajevski nekoliko v roke vzel levičar- skega franc-tireura, zastopnika štajerskih ve- leposostnikov.

Slaboglasni akord, s kojim se je bila pri- čela razprava o državnem proračunu od strani zjedinjene levice, razlegal se je tudi, dasi nekoliko skromnejše, v Scharschmido- vem in Maggovem govoru ter obširni raz- pravi najnadarnejšega in najbolj zgovornega levičarja, pl. Plenerja. S pravim predmetom, z državnim budgetom za l. 1885 se je sicer dr. Magg bore malo bavil; tem bolj se je spodikal nad tem, da ministerstvo vender ni po polnem gluho in slepo nasproti opravičenim terjatvam avstrijskih Slovanov, kateri s sta- lišča ustavnega in naravnega prava svojo jednakopravnost reklamujejo. To je rahločut- nega gospoda silno razburilo; v sveti jezi očital je ministerskemu predsedniku, da nima čuta za svoje dolžnosti, niti zvestobe do av- strijske države. Sevéda, prva dolžnost avstrij- skega ministra po nazorih gospoda Magga je pač, Slovana pritiskati na steno, in svojega

avstrijskega rodoljuba ne more sijajneje obelo- daniti, nego da izroči odlomku nemških pre- bivalcev, broječih vsega skup 8 milijonov v naši državni polovici ter zastopanih po zdru- ženi levici, neomejeno oblast nad blizu 14 milijonov Slovanov in nad nemškimi konser- vativci, kateri vender še ne bodo tako kmalu v isti rog trobili s svojimi liberalnimi rojaki, navzlic Lienbacherjevim spletkam in prilizo- vanju liberalnih četovodij!

Od korifej iz levičarskega šotora govoril je dosihmal Plener, dandanes uže prva merodajna oseba med našimi nasprotniki. Mož se je veliko učil in marsikaj naučil — to tudi mi radi priznavamo. Tudi govorniški sili nje- govi se radovoljno klanjamo, in naravnost re- čemo, da nam Plener mnogo bolj imponuje nego sofistični Herbst ali slastni prof. Süss. Napačno bi bilo tedaj, prezirati izjave tako odličnega protivnika; vender se nam vidi, da številke jasneje govoré nego vse umetno umo- vanje učenega politika, in kar se tiče čme- rikave kritike Plenerjeve o letošnjem prora- čunu, uverjeni smo, da bode finančni minister brez posebnega truda lahko ovrgel argumen- tacije, s kojimi je poslanec hebske trgovinske zbornice tako navdušeno odobravanje žel med svojimi pristaši.

Prvi del Plenerjevega govora baval se je v istini z budgetom, drugi bil je posvečen za- konodavni in upravni delavnosti sedanjega ministerstva. Naravno, da je črna meglena odeja razgrnena čez vse, kar iz Taaffejevih rok prihaja. Ali en passus Plenerjevega go- vora smo posebno globoko utisnili spominu ter priporočamo ga v resni preudarek onim domačim agitatorjem, katerim je neprestano napadanje ljubljanske deželne vlade, dosledno sumničenje najčistejših njenih namenov vrhunec državniške modrosti in nepokvarjenega zna- čajnega rodoljuba. „Kar je vlada na Kranj- skem storila — takó je dejal Plener — bilo bi dovelj razloga za vsakega Nemca, za

Listek.

V Skader!

(Zlatorodov.)

Skader, ako ga gledaš z Marmarskega morja, se ti zdi kakor velika vas, raztresena po nabrežji. Ako ga pa gledaš z Zlatega roga, predstavlja ti podobo mesta. Kadar gre paro- brod naravnost k njegovi luki, takrat se mestce širi in vzdiga. Grički, s poslopji po- kriti, skačejo vunkaje, drugi za drugim; pred- mestja molé iz dolin, letovišča se raztresajo po višavah; obrežje, vse pisano in s hišami našarjeno, se razteguje, kakor daleč oko nese. To je ogromno mesto, sijajno, podobno gle- dališču, tako da ne umeš, kje je mogel biti tako skrit, mesto, ki se očesu pokaže v ne- katerih trenutkih, kakor bi se bil dvignol velik zastor; osupnjen si, pa čakaš, kdaj bo spet zagrinjalo palo. Stopiš na leseno stopničevje, med množino ladijarjev, med konjske najem- nike in vodnike, pa greš po veliki cesti, ki se legotno vzpenja, vijoča se med rudečimi in rumenimi kočami, obrastenimi z bršljanom in vejevino, med ograjami vrtov, polnih cveto-

čega bilinja, pod visokimi špalirji, v senci velikih platan, ki skoro zadelavajo pot. Greš memo kavarn, napolnjenih z azijskimi postop- pači, ki kadé debelih oči, uprtih nekam, sam ne veš, kam. Srečujejo te črede koz, težki kmetski vozovi, katere vlečejo biki s cvetjem nališpanih glav, kmete pokrite s fesom in s turbanom, musulmanske pogrebe, trope vasu- jočih kadun, ki nosijo vence in vejice v rokah. Zdi se ti, kakor bi videl drugi Štambul, sicer manj veličajni, toda veselejši in bolj sveži od onega, ki je na sedmerih gričih. Skader iz- gleda kakor veliko vaško mesto. Na vseh straneh ga obdajajo polja. Ceste in steze, za- krivane s kočicami, vodijo po dolinah in bre- žičkih, pa se izgublajo v zelenjadi gajev in vrtov. V viših delih mesta vlada popolni mir, kakor v vasi; v nižih pa se rije ljudstvo gre- doče po opravkih, kakor po primorskih mestih. Iz veikihi vojašnic, stoječih tu pa tam, se sliši bučni ropot, pomešan z vpitjem, petjem, bobnanjem, tisoč tičic pa skače po samotnih cestah. Gredé za nekim pogrebom, prideva iz mesta, stopiva na sloveče pokopališče, pa ga- ziva po velikem gozdu previsokih cipres, ra- stočih po jedni strani do Marmarskega morja, po drugi po širnem goratem zemljišču tjá do

Zlatega roga. Vse okolo se je belilo na- grobno kamenje, kakor daleč seže okó, v ko- pah, neskončnih vrstah, sredi grmovja in div- jega cvetličja, v velikanski mreži stezic in cestic, med tako gostimi debli drevesnimi — toliko da vidiš nebo. Greva dalje, bolj tako slučajno, po sredi naslikanih in pozlačenih nagrobnih strebov, ki so ali pokončno ali nag- njeni ali zvrnjeni, med ograjami posamnih družinskih grobnic, med majhnimi, ličnimi grobišči pač, med priprostimi stebriči ljud- stva; tu in tam sva videla tudi kite ove- nelega cvetja, temena lobanj, štrleča iz pok- njenih tal ter poslušala gorlukanje golobov, skritih med cipresami. Čim dalje greš, tem bolj se ti zdi, da se gozd le širi, da kamenje iz zemlje raste, da se ceste množé, da se svetla proga obzorja oddaljuje, da se kraljestvo smrti z vsako stopinjo približuje, pa jameva drugi drugega prašati, kako bova izišla — naenkrat stopiva na široko stezo, ki naju vodi na širno odprto ravan Hajdar-paše. Na tej ravani so se zbirale moslemske vojske, katere so se pripravljale na vojsko v Aziji; od tod obseženo z enim pogledom tudi Marmarsko morje, Carigrad, ustje Zlatega roga, Galato, Pero, vse tenko zagrinjano z jutranjim

zmiraj kljubovati sedanji vladi, kajti v nobeni deželi se niso opravičeni interesi Nemcev takó nazaj potisnili od vladne strani, nego na Kranjskem.“ Res je sicer, da se v jadikovanji nemškega državnika o zatiranji nemštva na Kranjskem razodeva čudovito neznanje dejanskih razmer, kajti z natančno skrupuloznostjo varovala je napadana vlada ljubljanska vsikdar istinite pravice in koristi nemške manjšine, vender pa se usojamo vprašati, ali po pameti ravna jo oni narodnjaki skrajne stranke, kateri pri vsaki priliki polena pod noge mečejo deželni vladi ter s svojimi ekscentricitetami na videz opravičujejo jalove pritožbe takih neprijateljev, kakor so Plener in sodrugi njegovi.

Med govori, v katerih je desnica označila svoje stališče, se pač nobeden gledé bogatega obsega in vnanje dovršenosti ne more meriti s Plenerjevo filipiko, toda z jedno samo izjemo, odlikovali so se po uprav državniki zmernosti. Čeha Zeithammer in Tonner govorila sta stvarno in prepričevalno, poznalo se jima je, da so Čehi kmalu postali realni politiki, kmalu spoznali prave razmere. Iz srca vzet nam je bil govor poštenega Tirolca dr. Kathreina, kateri je priznaval opravičenost národnega prizadevanja avstrijskih Slovanov ter z jako toplimi besedami naglašal solidarnost nemških konservativcev z drugimi avtonomističnimi skupinami. Kar se tiče govora slovenskega zastopnika Bož. Raiča, je pač očitno, da bi razprava njegova, *omissis omissendis* bolj na mestu bila v špeciálnej debati pri proračunu národnega ministerstva; z generalno debato bila je po svoji vsebini premalo v zvezi. *Omissis omissendis* smo dejali in to poudarjamo; kajti videti je, da je rojak naš nekoliko na posodo bil vzel pri gromonosnem Carneriji. Pač znamo sami, da v spodnjem Štajerji enakopravnost še ni dovršena, veliko manj še nego na Kranjskem; razumemo tedaj, da zaveden in vesten poslanec drage volje porablja vsako ugodno priliko ter zlasti pri budgetu razloži narodne težnje svojih volilcev in vsega naroda. Toda oblika, v kateri je spoštovani poslanec Raič objavil slovenska desideria, ni bila posebno srečna, in mi se sklicujemo le na zdrávo razsodnost slovenskega občinstva, ono naj sodi, če kaže, o zatožnem stanju govoriti nasproti članu sedanjega kabineta v istem trenóti, ko se strastneje nego kedaj od levičarskih sedežev dviguje klic: „Erasez l' infáme, proč s Taaffejevo sistemom!“ Mi vsaj smo odločno tega mnenja, da bi marsikaj lahko izostalo iz Raičevega govora, stvari sami v prid, dasi priznavamo potrebo, Carnerijevim in Plenerjevim izmišljotinam nasproti slikati razmere naše, kakor so v istini.

vzduhom in prevlečeno z rajskimi barvami, da kar zatrepetaš čudenja in veselja.

Ejub.

Kako bi mogel pozabiti nekropolo, pokopališče ejubsko. Tjakaj se napotiva nekega večera o solnčnem zahodu; kakeršno sem videl takrat, obsevano od zadnjih solnčnih žarkov, tako mi je še zdaj v glavi. Legotno naju odpelje čolnič na konec Zlatega roga, in po strmi stezi prideva na „sveto zemljo“ osmansko, z grobovi ob straneh. Tisti čas so bili že domov odišli kamenoseki, ki po dnevi obdelavajo stebre, ter mirno pokopališče napolnjujejo z jekom svojih glasnih udarcev: kraj je bil pust in prazen. Oprezno greva dalje ter gledava okolo, če se ne bo pokazal ostri obraz kakega imana ali derviša, ker tukaj se najmanj trpi posvetna radovednost nevernikov; pa nisva videla ni cilindra, ni turbana. Z nekakim strahom prispeva do one skrivnostne ejubske džamije, katere sijajne kuplice in lahke minarete sva tisočkrat videla z gričev nasprotnega obrežja in z vseh zatonov Zlatega roga. Na dvorišču v senci velike platane se vzdiga grobnica, podobna kiosku, zmeraj razsvetljena z vencem svetilk, v kateri leži

Zveza z orijentom.

Skoro neprecenljive važnosti za avstrijsko trgovino je pred kratkim vender uže jedenkrat rešeno vprašanje, da Turčija zgradi zvezne železniške proge. Dolgo, dolgo se je Turčija pomišljala, omahovala, konečno sklenila je vender z otomansko banko pogodbo gledé zgradnje njenih zveznih železniških črt: od vzhodne Rumelije do bolgarske meje, kakor tudi od Iskila na srbsko mejo do Vranje. Ali bode to delo izvršila otomanska banka, ali pa, kakor se je začetkom nameravalo: „družba orijentnih železnic (družba Hirsch)“, je za Avsto-Ogersko po polnem vse jedno. Glavna stvar je, da se gradnja teh prog v kratkem prične ter da se kolikor možno hitro dogotovi. Kakor se zdaj kaže, je upanje, da se bode delo dovršilo vsaj do meseca oktobra 1886. l. Poroča se, da so se v tej zadevi izdali nže ukazi in naročila, naj se delo kolikor možno hitro prične. Tudi druge države storijo pri tem svoje dolžnosti. Bolgarsko so branije je uže dovolilo, da se smejo graditi zvezne proge in dovolilo je tudi za to gradnjo primerno svoto. In gre zdaj jedino in samo za to, da se dobi podjetnik, kar pa menda vender ne bode pretežavno, dobiti ga, kajti po načrtu, za katerega se knez Aleksander sam prav zelo zanima, tekla bodo proge vedno po ravnem ozemlju in zelo neznatne bodo ovire pri gradnji. Tudi Srbija ne zataje, da, storila je uže mnogo več nego njene sosedo. Kmalu bode se nadaljevala proga uže dovršene črte Belgrad-Niš, saj je pa ta črta zanjo tudi izredne pomembe. Tudi pri črti Niš-Vranja, kjer srbska železnica teče do turške meje, se je uže pričelo delo; kratka proga Niš-Piroć pa se bode kmalu pričela graditi.

Kakor se zdaj kaže, pričakovati smemo, da se bode do konca bodočega leta dovršila železna cesta, katara bode vezala na jedni strani Dunaj-Pešto s Carigradom, na drugi strani pa s Saloniki. Ta železniška zveza bode gotovo prinašala Avstriji mnogo koristij, povzdignila se bode znatno trgovina z orijentom.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Včeraj nadaljevala se je v državnem zbornem generalna debata o budgetu. Najprvi govoril je gospod finančni minister dr. Dunajevski ter s krepkimi besedami zavračal levičarske napade, češ, da so nekateri nastavki v budgetu zakriti s pajčolanom. Veliko pozornost vzbujal je njegov govor v vsej zbornici, in često ga je burno odobraval desnica. Ponatančneje poročilo podamo jutri.

truplo silovitega zastavonosca prorokovega; zastavnik ta je umrl s prvimi muslimani pod Bizantijem, a najden je bil osem stoletji pozneje ter zakopan na tem obrežji po zapovedi Muhameda zmagovanca. Muhamed mu je posvetil to džamijo, kamor hodijo turški cesarji slovesno se opasovat s sabljo Osmanovo. Ta džamija je najsvetejša izmed vseh v Carigradu, kakor je tudi pokopališče, ki jo obdaja, najsvetejše izmed vseh pokopališč. Okolo džamije v senci visokih dreves se vzdigajo grobnice (turbe) sultanov, vezirjev, dvorskih velikašev, okrožene s cvetjem, bleščeče marmorja in zlatih arabesk in okrašene s sijajnimi napisi. Na strani stoji mrtvaško poslopje muftijev, pokrito z osmovoogelno kuplo, v katerem počivajo veliki duhovniki, zaprti v ogromnih črnih odrih, na katerih stojé silno visoki turbani iz musoline. To je celo mesto grobnic, vse belo, senčnat in kraljevski veličasten, ki te razen verske žalovnosti prešinja tudi z neko posvetno podložnostjo; ta kraj je kakor predmestje velikašev, nem, bahavo molčeč. Greš med belimi zidovi, mimo tenkih omrežin, s katerih visé venci in kite zelenja, ter strše veje akacij, hrastov, mirt; skozi mrežnice iz pozlačenega železja, ki zapirajo

V seji odseka za pristojbine izjavil je načelnik Henrik Clam, da mu zaradi bolehnosti ne bode možno udeleževati se večernih sej, naj se torej voli njegovim namestnikom vitez Kališ, kar se je zgodilo. Načelnik je potem dejal gledé pristojbinske novele, da so v sklepu poslanske zbornice nekatera protislovja, da pa je navzlic temu prepričan, da mora odsek predelati novelo. Naročilo se je potem poslancu Kališu, da kmalu izvrši to predelanje ter je potem predložil odseku.

Konferenca škofov na Dunaji trajala bode baje delj časa, nego se je to začetkom nameravalo. Minoli teden shajali so se škofje vsak dan v posvetovanje. Kaj se je sklepalo, se nič ne vé, o vseh sklepih velja stroga tajnost. Do kdaj bode trajala konferenca, se še ni nič določilo, skoro gotovo še ta teden ne, ker so škofje v hotelih naznanili, da ostanejo še 8 ali 10 dni v stanovanji.

V Ogerski obhajala se je desetletnica Tiszinega ministrovanja kakor narodni praznik. Prvo poklonilo se mu je zastopstvo glavnega mesta ter poudarjalo v svojem nagovoru, kako velike napredke je storila dežela v dóbi desetih let, za kar gre zasluga vladi. Liberalna glasila ozirajo se ob tej priliki na položaj Ogerske v letu 1875 in zdanji nje položaj. Radostno omenjajo, da se je v tem času povzdignil državni kredit Ogerske, in to da je velika, največja zasluga desetletnega ministrovanja Tiszinega. Izmed drugih, kateri so v l. 1875 stopili z njim v kabinet, je zdaj v njem samo še Trefort.

Tuje dežele.

Če so vsa poročila istinita, zaznamenovati ima italijanska naselbinska politika lepe vspehe v Afriki. Najnovejše poročilo pravi, da so načelniki domačinov v Beilulu naznanili italijanskemu komisarju, da se mu hoté podvreči.

Iz Rima se poroča, da se je polkovniku Saletti zaukazalo, da dozdanje utrdbe v Massauhi razširi, da potem dalje prodre do ravnine Bogos ter tam postavi trdnjave, da se tako prepreči vsak napad na Massauh. Saletta je brzojavil, da potrebuje 150 ženijskih vojakov na pomoč.

Iz Švice se poroča, da so zopet zaprli več anarhistov v mestu Bernu; baje so tudi v drugih mestih zasledili anarhistične rovarje ter jih zaprli.

Ruski knez Dondukov-Korzakov, gouvernér v Kavkazu, prosil je carjevega dovoljenja, da bi smel nastopiti znanstveno potovanje ozemlje, katero meji na ono ruskih Turkmenov.

V Angleški se še vedno živahno razpravlja vprašanje o ministerski krizi. Do zdaj se ni še nič gotovega ukrenilo; kabinet se brani odstopa, češ, da še ni dovršilo posvetovanja o položaji. Sabotni angleški listi skoro

oblokana okna turb ali grobnic, vidijo se znotraj v blagi luči rakve iz marmorja, pobarvane z zelenim odsevom dreves. Nikjer v vsem Carigradu se ne kaže tolikanj nežno muslimanska umetnost, lepšati sliko smrti in misliti nanjo brez strahu. To grobišče je kraljevska palača, vrt, panteon, tožnolep, ki ti vabi na ustnice molitev in smeh. Na vseh straneh se okolo razprostirajo pokopališča, obseščena s stoletnimi cipresami, presekana z ovinkastimi poti; vmes pa se belijo stebriči, tam doli na robu, kakor bi se hoteli kopati v morji, tam gori ob stezah, kakor bi hoteli videti mimosehiteče duhove. Izmed tisoč temnih koticov, ako grmovje narazen pretisneš, vidiš na desni bolj nejasno daljni Stambul, ki se ti zdi kakor skupina modrih mest, odločeno drug od drugega. Pod seboj imaš Zlati rog, na katerem sijo zadnji solnčni žarki, pred seboj predmestja Sütlüdzé, Kalüdži-Oglu, Piri-pašo, Has-Kjoi; dalje veliko predmestje Kasim in nerazgovetni obrisi Galate — vse to se gubi v neskončni ljubkosti tresočim in zapletujočih barv, kakor bi ne bilo od tega sveta.

Muzej.

Sprehajam se po prav dolgih, golih, pustih sobanah, med dvema nepremakljivima vrstama

vsi trdijo, da se ministerstvo ne bode moglo vzdržati. „Daily Telegraph“ piše, da bode vlada odstopila, sicer pa to zahteva tudi Gladstonovo slabo zdravje, on se mora varovati. In če bode on uvidel, da ne more več dalje delati, odstopili bodo z njim tudi drugi člani iz solidarnosti. Konservativni listi radostno zatrjujejo, da bi mogli ti ministri še na dalje ostati in opominajo, opozicijo naj bode pripravljena za slučaj Gladstonovega odstopa.

Te dni imeli so londonski meščani shod, da se pogovarjajo o zdanjem političnem položaju, kakor o vprašanji, ni li vlada zapravila s svojim postopanjem zaupanje dežele. Govorilo se je strogo proti Gladstonu ter se mu predbacivalo, da je on zakrivil Gordonovo usodo. Konečno sklenila se je naslednja resolucija: „Ker je Gladstonova vlada po svoji neodločnosti in pomanjkanji kake politike našo trgovino in vpliv po vsem svetu znatno oškodovala, proizročila brezvladje in pretakanje krvi v južni Afriki, Rusijo privela do vrat Indije, nam otujila prijateljstvo evropskih vlastij, vsak interese oškodovala, žrtvovala po nepotrebnem velike svote in življenje marsikaterega najboljših sinov Angleške za nejasen in brezkoristen smoter, pokazala je s tem po polnem svojo upravno nezmožnost. Gledé na to je zdanja vlada zapravila zaupanje dežele, in pozove naj se, da odstopi.“ Kaj se bode zgodilo, pokazalo se bode v naslednjih dnevih.

Iz Dublina dohahejo resna poročila. Družba „United Ireland“ preti s sovražnimi demonstracijami med nameravanjem obiskom princa Waleskega v Dublinu. V palači, kjer je za princa stanovanje odločeno, našli so več pretilnih pisem; raznim drugim osebam došli so tudi uže opomini brez podpisov.

Na vznemirljive članke nekaterih angleških listov, da hoče Rusija zasesti Afganistan prinaša „Nordd. allg. Zeitung“ dolg članek, v katerem pojasnjuje, da Rusija nikakor ne namerava zasesti tega ozemlja, da so njene meje 80 angleških milj od tod. Če bi se mogel pač vneti kak prepir, bi se to moglo zgoditi samo zaradi železnice Pendjeb, katero so zaseli v prošlem poletji Afganci; sicer pa se bode tudi lahko doseglo sporazumjenje, in noben anglešk ali rusk državnik da ne more najti v tem *casus belli*.

S sudanskega bojišča se poroča, da se Bullerjev oddelek prav brzo nazaj pomika od Abukleje v Gakdul. To hitro pomikanje, hitreje še nego se je začetkom nameravalo, pa ima svoj vzrok v tem, da je 6000 mož vstašev na poti proti Abukleji.

Iz Massauaha se poroča: Pad Kartuma bode spremenil tudi politiko, katero je imela do zdaj Abesinija gledé sudanskega vprašanja. Kajti ne gledé na to, da v Kartumu živi navadno okolo tri tisoč Abesincev, kateri

podobščin, ki so videti kakor trupla na stene pribita. Ne domislim se, da bi me bilo kdaj bolj groza, razen v Londonu v zadnji dvorani muzeja Tussanda, kjer se v temi vidijo najstrašnejši razbojniki Angležke.

To ti je kakor muzej pošasti, odprti grob, v katerem kakor mumije leže najbolj sloveče osebe stare Turške, sijajne, čudovite in srdite, ki je le še v spominu starih ljudi in pa v domišljiji pesnikov. Tu je nekaj sto lesenih soh, pobarvanih in po starem oblečenih, pokončnih, zravnanih, ošabnega držanja, visokega obraza, debelogledih, z roko na mečevem ročaju, kakor bi čakali znamenja, da potegnejo meč in začno klati, kakor v lepem starem času.

Najprej je na vrsti sultanska hiša: veliki kopljenec, veliki vezir, muftij, visoki častniki, glave pokrite s turbani vsakovrstne barve in oblike: piramidalnimi, okroglimi, čveterovoglatimi, neurejenimi, čudovitimi; v kaftanih iz kodravine leskave barve, z vezili posutih; s haljicami iz rdeče in bele svile, zvezanimi okolo pasa s kašmerskimi tkanicami; v pozlačenih opravih, z zlatimi in srebrenimi pločami pokritih prsi, v cesarskem orožju: dolgi dve vrsti čudnih in belestečih strašil, kateri očividno

so nepogojno v rokah vstašev in da je med Kartumom in Abesinijo vedno živahen promet, je Mahdi zdaj, ko mu je podložen ves svet med belim in višnjevim Nilom, tudi njihov sosed. Torej se bodo vršile vedno praske. Da, poroča se uže, da gotovo ne bodo prešli trije meseci, in abesinska vojska prekoračila bode višnjevi Nil ter napala Mahdijevo ozemlje.

Razne vesti.

— (Koliko zrn različnih žit drži en liter.) Predsednik kmetijske družbe v Hirschbergu potrdil se je ter je soštel, koliko zrn različnih žit se zamore v en liter spraviti. Dobil je naslednja števila: pšeničnih zrn gre v en liter 21 700, rženih 28 000, ječmenovih 18 100, ovsenih 12 500, a grahov se dá 5400 v en liter spraviti. Ako kdo tega ne verjame, naj pa sam šteje.

— (Lepa dota.) V italijanskih časopisih se čita: „Princesinja Letitia Bonaparte, hči kneginje Clotilde, zaročila se je z vojvodo Leopoldom Torlonia v Rimu. Trdi se, da hoče stric ženina, knez Alessandro Torlonia, nevesti podariti za doto sto milijonov lir. Princesinja stara je 19 let, a ženin 32 let.

— (Razumljivo.) Kakor se poroča „P. C.“ iz Aleksandrije, nameraval je princ Ludvik Napoleon, 21letni sin princa Napoleona, pridružiti se angleški armadi v Afriki, a po zadnjih dogodkih v Sudanu premislil si je in bode raji v Sirijo in Palestino popotoval. — No, v tem oziru bi si bil tudi še kedo drugi premislil!

— (Usodepolni nasledki mačje godbe.) V Mirandoli na Mantuanskem napravili so ondodni fantje 50letnemu posestniku Josipu Tereri sijajno mačjo godbo, ker je baje nameraval najlepšo deklico v celi okolici vzeti za ženo. Ko Tererija strašanski hrup iz spanja splaši, popade ga vsled tega zasramovanja taka jeza, da sname s stene puško in vstrelil med pod oknom zbrane mladeniče, tako da sta se precej pri prvih streljih zgrudila dva smrtno ranjena k tlam. Tererija pa je streljal še dalje in dalje, tako, da je palo razen prvih dveh, še sedem družih. Zločinec je potem sam sebe v bližnjem močvirju vtopil.

— (Novo sredstvo dopisovanja.) Da materam časih vsa njih pazljivost svojim hčeram nasproti nič ne pomaga, temu dokaz je način dopisovanja, ki so ga znašle bistro glavičice lepih Evinih hčera v Zedinjenih Državah. Tam prišlo je namreč v navado, da se nekaj vrstic s prav drobnimi črtami napiše na zavitek pisma in da se na tisto mesto potem prilepi marka. In koliko se ne da časih v malih besedah povedati, kako velicega pomena besede se lahko skrivajo pod malo marko! Brez skrbi izroči se potem pismo skrbni materi, da ga prebere, v njeni navzočnosti se lahko oddá kršenci, da ga ponese na pošto, nihče ni prišel na to, kaka naročila, kake goreče pri-sege in druge dokaze plamteče ljubezni ponese

kažeta narav starega otomanskega dvora, nesremno veličajnega in barbarski ošabnega dvora. Za njimi sledé paži, noseči cesarske kožuhovine, turbane, podnožja, sablje. Na to pridejo vratarji in vrtarski čuvaji, sultanske straže; beli kopljenci, črni kopljenci, z obrazom čarvnikov in malikov, beleškeči, s perjanicami, glav s perzijskimi klobuki pokritih, kovanimi čeladami, rdečimi kapami, s čudnimi polume-sečnimi turbani, rti in zvrnjeni piramidi podobnimi; oboroženi z jeklenimi šibami, bodili, biči, kakor tropa razbojnikov in rabljev. Ta gleda zaničljivo, oni škriplje, tretji buli krvo-željne oči, četrti se smeja zasramljivo, satan-sko. Naposled je videti četa janičarjev, z njih-ovim svetnikom Emi-babo, okostji podobnim, z belo haljo pokritim; častniki vsake stopnje, z znamenji raznih kuhinjskih opravkov; vojaki vsake vrste z znaki in trakovi one uporne vojske, katero je Mahmud postreljal s krta-čami. Tu vidiš šemaste in otročje posebnosti oblek, pomešane s strašnimi spomini, ki ti predstavljajo norsko divjaštvo. Najrazujda-njša slikarska domišljija bi ne mogla nikdar napraviti takó blaznovite zmešnjave oblek kraljevskih, duhovenskih, razbojniških, norskih.

Vodarji, juharji, viši kuharji, glavarji po-

drobni listič med svet. Tako piše prijateljica pri-jateljici pismo čisto nedolžnega zapopadka, a pod marko stoji zapisano: „Reci svojemu bratu, da me ob tej in tej uri zvečer čaka tu in tu — moje srce hrepeni po njem!“ In dobra prijateljica sto-rila je lahko to uslugo. Vender je časih kako tako naročilo prišlo tudi v neprave roke. Tako se je prigodilo v nekem malem mesteci, da je poštna upraviteljica, ki je se vé da tudi poznala to zvijačo, iz same ženske radovednosti pri pismih svojih znank jemala marke doli, prebrala dotične vrstice, a potem morda iz same ženske zavidljivo-sti marsikateri shod zaljublencev onemogočila. Na-zadnje pa je prišlo to njeno početje na dan in ena njenih prijateljic jo toži zaradi prelomitve pismenske skrivnosti. Bodo li sodniki v tem po-četji res zapazili ta pregrešek, ali ne, je vsakako dvojljivo.

— (Gora — ki ne miruje.) Iz Ale se piše z dné 28. februarija: Uže zdavnej je znano, da se v notranjem gore „Monte Baldo“, ki je naj-višji vrh gorovja ob tirolsko-italijanski meji, časih nekaj vrši; kajti uže večkrat prišli so prebivalci ob vznožji te gore bivajoči v velik strah vsled bobnenja, ki je prihajalo iz notranjega gore in vsled vednega majanja hriba. Tudi letos pričelo se je življenje v votlinah goré, in sicer s takim hrupom, da to celó oddaljena mesta, kakor Verona, Ala, Roveretto in celo mesto Milan čutijo. Najmočnejši sunek čutil se je v navedenih krajih dné 21. pret. m. in sicer malo pred polnočjo. Drugi, nekoliko sla-beji sunek čutil se je 26. febr. okolo desete ure zvečer, od tedaj pa se ponavlja sunek za sunkom. Da izvira to vedno majanje zemlje iz gore Monte Baldo, se ne more dvojiti, kajti konstatovano se je, da vsi valovito dalje pomikajoči se sunki radialno iz dotične gore prihajajo,

Domače stvari.

— (Potovanje cesarjeviča in cesa-ričine.) Iz Carigrada se brzojavlja: Generalni guverner Sirije, Hamdi paša, pride jutri (v to-rek) z vojaškim spremstvom v Beirut, da pozdravi avstrijskega prostolonaslednika v Sultanovem imenu ter ga spremlja v Damask. — Odsek za sprejem cesarjeviča in cesaričine pri dohodu na Reko je sklenil, da se prostor, kjer se v pristanišču vstavi ladija, napravi šator in slavalok, ceste pa naj se slovesno okrasijo. Cesaričini se bode izročil krasen šopek cvetic z dragocenim trakom, cesarjeviču pa album fotografij iz okolice reške. Če ostaneta jedno noč na Reki, priredila se bode serenada. Če bosta visoka gosta napravila izlet v Abacijo, spremljala ja bode več parobrodov.

— (Poslanec dr. pl. Plener in kranj-ska vlada.) V svojem govoru, katerega je po-slanec pl. Plener te dni govoril pri generalni de-bati v državnem proračunu, spomnil se je tudi deželne vlade kranjske, in sicer je izrekel v tej

sodoppravcev, vojaki vsakatero službo izvršeni so tukaj v dolgih redovih, z metlami, žlicami, v turbanih, z zvončki, od tal visečimi, z me-hovi, z glasovitimi kotli, s katerimi se je da-jalo znamenje za vstaje, z dolgimi krznenimi kapami, v širokih oblekah, segajočih kakor plašč od tilnika do stegni, s širokimi pasovi iz kovanih ploč, z orijaškimi sabljami, izva-ljenih oči, v ogromnih oklepih, z obrazom pol-nim zasrambe ali pretenja ali razžaljenja. Zadnji so serajski nemi s svilenimi konopi v rokah, nato pritlikavci in norci, grdega obraza kakor kajji topoglavec in s smešnimi venci na glavi. Velike steklene omare, v katerih so zaprti vsi ti ljudje, predelavajo ta kraj v razudbarski muzej, ki stori, da res verjameš, kar vidiš, in da se večkrat z grozo proč obr-neš. Ko prideš na konec, zdi se ti, da si pre-hodil dvorano starega seraja, in da je ves dvor okamenel, ker je Sultan strašno zakričal nad njim. Ko izideš in prideš na trg Atmejdán ter srečuješ paše v črnem suknju, pa nizame skromno zuavski oblečene, o kako krotka in ljubezniva se ti zdi Turčija današnjih dni!

(Konec prihodnjič.)

zadevi naslednje besede, katere podamo v zabavo vsem onim, ki kranjske razmere bolje poznajo. „Kar je vlada na Kranjskem storila,“ takó je poudarjal, „bil bi za vsakega Nemca, kateri razmere natanko pozna, po polnem zadosten vzrok, da stopi za vselej v opozicijo proti zdanjemu ministerstvu, ker se niso v nobeni deželi opravičeni interesi Nemcev od vladne strani tako prezirali, kakor v Kranjski. In ni li tudi za Avstrijca, da, za Evropo žalosten pogled, če se pride dandanes v Ljubljano in se spomni, kaj je bila Ljubljana pred desetimi, ali več kot pred desetimi leti? Prej bila je nemško mesto in zdaj se je siloma poslovenila, in prišlo je tako daleč, da danes v Ljubljani, v nekdanjem nemškem mestu, ni niti nemške ljudske šole, in da deželni predsednik, ko je nameravala hranilnica, katera je na srečo, dasi morda le še za malo časa, v nemških rokah, ustanoviti nemško ljudsko šolo, iste ni dovolil, ovrghi nje sklep. Take so razmere dandanes v Kranjski.“ — Kaj poredko k temu naši radikali? Čuješ li „Soča“, čujeta vidva Ivana: dr. Ivan Tavčar in Ivan Hribar, kako hvali dr. pl. Plener kranjsko nemškutarsko vlado? Bog vam daj pravo pamet!

— (Dvorana porotne sodnije) razsvitljena je izza slednjega zasedanja s plinom. Razsvitljuje jo 22 plinovih lucij. Tudi v drugih prostorih porotnega sodišča je vpeljana plinova razsvitljava.

— (Iz sodnice.) Včeraj pričelo se je prvo letošnje zasedanje porotne sodnije pri tukajšnji deželni sodnji. Porotni sodnji predsedoval je nad-sodnije svetovalec gosp. Kočevar, votanta pa sta bila gg. deželne sodnije svetovalca baron Rechbach in Ledonig. Državno pravdnistvo zastopal je državnega pravdnika namestnik gosp. Pajk. Zagovornik je bil gosp. dr. Ahačič. Zatožen je bil 19letni kmetski sin Anton Mihelčič iz Sneberij zaradi uboja. Fantje so se stepli med seboj; Mihelčič zgrabil je kol ter udaril Antona Erjavca tako hudo na glavo, da je takoj mrtev obležal. Zatoženec ni tajil zločina. Obsojen je bil v štiri-letni zapor, poostren s postom in temnico.

— (Ogenj) nastal je včeraj popoldne v dimniku neke gostilne na Poljanah. Ognjegasci prihiteli so takoj na pomoč ter brzo udušili plamen.

— (Preveč zaupljiv) bil je, kakor se nam poroča iz Spodnje Šiške, pek g. M. M. Prišel je k njemu potepuh A. Mrhar iz Gornje Šiške in ker se mu je baje smilil, hotel mu je pomagati do zaslužka. Izročil mu je tedaj jermas kruha, katerega je pregrnil s belim prtom, in da bi pri prodajanju kruha lažje izuzemal, dal mu je tudi srajco in predpasnik. Ta šel je prodajat, a vrnil se več ni. Oblastnija ga sedaj išče zaradi izne-verjenja. Vrednost vsega, kar se mu je izročilo, znaša 5 gl. 20 kr.

— (Graščino Poganice) pri Novem Mestu kupil je nekov gosp. Seeman z Dunaja za 50 000 gl. Novi lastnik se je uže preselil vanjo.

— (Na železničnem vozu umrla.) Kakor se nam piše iz Št. Petra, umrla je 28ega m. m. na železničnem vozu soproga finančnega tajnika Giso pl. Györttyja iz Budimpešte, ko se je iz Reke na Št. Peter s poštanim vlakom vozila. Truplo prenesli so v Št. Petru v mrtvašnico, a ga bodo prepeljali v Budimpešto.

— (Občinska volitev.) Pri volitvi novega občinskega zastopa za občino Št. Vid pri Vipavi, okr. postojinski, bil je županom izvoljen Anton Uršič, občinskim svetovalcem pa Josip Kopatin.

— (Umrli) je dné 1. t. m. v Trnovem pri Notranjski Bistrici dekan gospod Janez Urbanček. — Včeraj umrl je tukaj bogoslovec gospod Karol Zavodnik, slušatelj III. leta. Danes prepeljejo ga v njegov rojstveni kraj Žužembek, kjer ga pokopljejo.

— (Nesreča.) Kakor se nam piše z Bele Peči. razpočil se je dné 27. m. m. na fužini brus in je bil pri tem ubit delavec Fran Čop, ki je ondi pile brusil.

— (Varujte belunec.) Avstrijski klub turistov uložil je pri vseh deželnih zborih v planinskih deželah prošnje, naj bi se sklenili zakoni, s katerimi bi se prepovedovalo izkopavati belunec (planiko, „Edelweiss“) s korenino in postavile naj

bi se za to primerne kazni. V prošnji se naglašja, da je izkopavanje belunca postalo nekak rokodelski obrt, da se nahajajo posebni podjetniki, kateri na stotisoče te rastline, s korenino izkopane, pošiljajo na daleč okolo, celó v Ameriko; bati se je torej, da se s takim počenjanjem ta rastlina po popolnem zatara. Pri tem se opozarja tudi, da v Švici uže delj časa veljajo zakoni, kateri strogo prepovedu-jejo izkopavanje te rastline s korenino in nje raz-pečevanje.

— (Vreme.) V slednjih dneh imeli smo prav gorko vreme. Prebivalci pričeli so se oblačiti uže v pomladansko obleko, kajti solnce bilo je opoldne uže zeló pekoče. Danes v jutro pa nas je zopet iznenadila bela odeja, sneg pokril je zopet talova tla, in zopet vejejo mrzli vetrovi. Sneg je popoldne ponehal.

— (Tatovi dinamita.) Iz Gradca se po-roča: Prebivalci mnogih okrajev južne Štajerske bili so v slednjem času v velikem strahu, ker so neznani tatovi v kratkem času na več krajih, ka-kor na pr. v Brežicah, v Vidmu, v Globokem ukrali več ali manj dinamita. Mislilo se je, da so to storili članovi anarhistične stranke. Kakor pa se je zdaj pokazalo, ukrali so ljudje dinamit, da so z njim pregnali iz nekaterih rek ribe. Najhujše je bila zadeta Sava ob kranjsko-štajerski meji po teh roparjih. Pred nekaterimi dnevi posrečilo se je vender v Vidmu zaseči jednega tatu in roparja. Provročena škoda je precej velika; na mnogih krajih ležale so na obalah reke mrtve ribe.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 3. marcija. Cesarjevič in cesari-čina prišla sta ob zeló ugodnem vremenu dan-es v Beyrut. Jutri odpeljeta se dalje v Damask.

Prag, 3. marcija. „Politik“, „Pokrok“ in „Národní Listy“ izjavljajo, da je govor finanč-nega ministra napravil zeló dober vtis na vso desnico, da bode na vsak način še na dalje po vseh svojih močeh podpirala vlado.

Budimpešta, 3. marcija. Dólenja zbor-nica rešila je še ostali del zakona o pre-ustrojbí górenje zbornice nespremenjeno; le § 28 (pri prvi sestavi górenje zbornice naj se jemlje ozir na one, kateri so slednja tri leta redno se udeleževali sej v górenji zbornici) se je odvrigel sporazumno z ministerskim pred-sednikom.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 3. marcija.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	83-85
„ „ „ srebren	84-20
Zlata renta	108-30
5% avstr. renta	99-40
Delnice národne banke	866-—
Kreditne delnice	307-—
London 10 lir sterling	124-10
20 frankovec	9-79
Cekini c. kr.	5-80
100 drž. mark	60-40

Tujci.

Dné 2. marcija.

Pri Maliči: Lustig, Austenitz, Taifel, Sperling, Schnee-berger, trgovci, z Dunaja. — Archinger, zasebnik, iz Trsta.

Pri Slonu: Rilke, trg. potov., iz Bremena. — Graf, gled. igralka, z Dunaja. — Krikovec, zasebnik, iz Plzna. — Perattone, c. kr. stotnik, iz Gorice. — Kette, c. kr. sodn. pristav, in Lah, zasebnik, iz Loža.

Pri Tavčarji: pl. Györffy, kr. ogerski finančni tajnik, iz Budimpešte. — Bronzen, zasebnik, iz Trsta.

Pri Juž. kolodvoru: Maroš, trg. potov., iz Francije. — Winter in Spielmann, trgovca, z Dunaja. — Strom-berger, pivovarnik, iz Gleiwitz. — Gorišek, zaseb-nik, iz Pulja. — Drelóvič, zasebnik, iz Gorice.

Pri Avstr. carji: Grof Lanthieri, graščak, iz Vipave. Majdič, kletar, iz Gradca.

Umrli so:

Dné 28. februvarija. Neža Hrašar, gostinja, 56 l., Kravja dolina št. 11, plučno otrpnenje.

Dné 2. marcija. Marija Sicherl, soproga c. kr. davk. pristava, 57 l., Sv. Petra cesta št. 47, mrtvoud. — Karel Zavodnik, bogoslovec, 22 l., Semeniške ulice št. 4, meningitis.

V civilni bólnici:

Dné 2. marcija. Jera Kračman, gostinja, 81 l., opešanje. — Ivan Fink, zasebni uradnik, 80 l., opešanje. — Fran Dolinar, gostać, 80 l., opešanje,

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje baro-metra v mm	Tempe-ratura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
2. marc.	7. zjutraj	733-63	— 0-4	jzpd. sl.	jasno	0-00
	2. pop.	733-13	7-6	jzpd. >	d. obl.	
	9. zvečer	734-25	4-4	zpd. >	obl.	

Upravništvo graščine mokriške

(pošta Jesenice ob Savi) prodaja:

- 1.) **Krompir**, najboljše vrste, kakor: Gryffcastle, im-perator, magnum bonum 100 kilo . . . 8—12 gl.
- 2.) **Smerekice**, iz drevesnice, v butaricah, vsako-vrstne velikosti, po 10—40 kr.
- 3.) **Vrbice**, salix viminalis, purpurea itd. 100 sadik 2 gl. tudi take iz drevesnice za pletenje, 100 kilo . . . 14 >
- 4.) **Bukve** (krvave), po 1 >
- Yucca gloriosa ali recurvata po . . . 60 kr. — 1 >
- Thuje, raznovrstne po 50 kr. — 1 >
- Lepotno grmičevje, 100 komadov po . . . 8 >
- 200 bréz, kolarski les. (17)

Predsodki

in sumničenja naj še tako ovirajo — pravo dobro vender prodira! Da je to istina, dokazuje vedno večje povpraševanje po pristnem „Anker-Pain-Expeller“. To staroznano, osvedočeno domače zdravilo rabi večini rodbin kot naj-učinkujoče tréte zoper protin, revmatizem in trganje itd., ter ga vsakdo, kdor se je uže po-služeval tega zdravila, priporočeval dalje iz hvaležnosti. Kdor se iz svoje lastne skušnje hoče prepričati o istinitosti tu omenjenega zdra-vila, blagovoli naj uljudno zahtevati izrečno „Richterjev Anker - Pain - Expeller“ in naj ne vzprejemlje ponarejanj. Skoro v vseh lekarnah se prodaja ta lek po 40 in 70 kr. F. Ad. Richter in drug, Dunaj. — Glavna zaloga: Lekarna „pri zlatem levu“, Praga; Nikolajev trg št. 7. (23) 5—1

V našem založništvu je izšlo:

Odkritje Amerike.

Predelal H. Majar.

Trije deli — 436 strani, 8°. Vsi trije zvezki v platno skupa vazani 1 gl. 60 kr., po pošti 10 kr. več; po-samični zvezki pa po 60 kr., oziroma po pošti 65 kr. O tej knjigi piše prvi naš leposlovni list „Ljub-ljanski Zvon“:

„Lep dar slovenski mladini. Vsak prijatelj naše mladine in književnosti naše bode za tegadel hvaležen franciskanskemu patru Hrizogonu Majarju, da je lepo knjigo Campejevo priredil slovenski mla-dini. Te dni je prišla na svetlo v Ljubljani pri Bam-bergu in ves naslov jej je: „Odkritje Amerike.“ Predelal H. Majar. Poučno zabavna knjiga v treh delih o I. Kolumbu, II. Kortesu, III. Píсарu. Papir je, kakor se taki knjigi spodobi, močan, tisk lep, pravilen in razločen, vsa vnanja oblika prijetna in prikupljiva in tudi cena blizu 30 tiskovnih pol obsežni, trdno v platno vezani knjigi ne previsoka. Ako se ozremo po naši književnosti, pritegniti moramo, da razven Ciglar-Tom-šičeve „Sreče v nesreči“ ne poznamo knjige, ki bi tako prijala mladim slovenskim bralcem, kakor Majar-jevo „Odkritje Amerike.“ Preverjeni smo, „da se ta lepa knjiga skoro udomači po slovenskih hišah in šolskih knjižnicah.“

Dobiva se pri

Ign. pl. Kleinmayr & Fed. Bambergu
v Ljubljani.

Vozni nakladni listi

dobivajo se v tiskarni

Kleinmayr & Bamberg
v Ljubljani.